

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **Hotel Černá Hora, a.s.**, IČO: 25310887
se sídlem nám. U Pivovaru 3, Černá Hora
zastoupené advokátkou JUDr. Lenkou Příkazskou
se sídlem Vodičkova 710/31, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**
se sídlem Letenská 525/15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 7. 2. 2017 č.j. MF-38 693/2016/1203-RK

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí ministra financí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i zrušení jemu předcházejícího usnesení žalovaného ze dne 7. 10. 2016 č.j. MF-31 285/2016/1203-10, které bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno. Tímto usnesením žalovaný podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavil řízení o návrhu žalobkyně ze dne 13.9.2016 na zahájení sporného řízení podle § 169 ve spojení s § 141 správního řádu ve věci sporu z veřejnoprávní Smlouvy o poskytnutí dotace z Regionálního operačního programu NUTS 2 Jihovýchod uzavřené dne 6.10.2008 mezi žalobkyní a Regionální radou regionu soudržnosti Jihovýchod.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr financí konstatoval, že žalobkyně uzavřela dne 6. 10. 2008 s Regionální radou regionu soudržnosti Jihovýchod (dále jen „Regionální rada“) veřejnoprávní smlouvu o poskytnutí dotace z Regionálního operačního programu NUTS 2 Jihovýchod (dále jen „Smlouva o poskytnutí dotace“) na projekt s názvem „Hotel Sladovna“. Regionální rada zaslala žalobkyni informaci ze dne 16. 9. 2015 č.j. RRJV 12966/2015 o porušení podmínek poskytnutí dotace (dále jen „Informace“), v níž uvedla, že bylo zjištěno porušení podmínek, za nichž byla dotace poskytnuta, a vyzvala ji k vrácení části dotace ve výši 3 082 851,40 Kč. Rozhodnutím Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihovýchod ze dne 15. 3. 2016 č.j. RRJV 1489/2016 byl následně žalobkyni uložen odvod za porušení rozpočtové kázně dle § 22 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o územních rozpočtech“) ve výši 3 082 852 Kč (dále jen „Rozhodnutí o uložení odvodu“) s tím, že porušila podmínky poskytnutí dotace a neoprávněně použila poskytnuté peněžní prostředky. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že porušila podmínky poskytnutí dotace, jak bylo uvedeno ve shora uvedené Informaci a v Rozhodnutí o uložení odvodu, a tvrdila, že zaplacení odvodu by pro ni mělo likvidační důsledky. Navrhla (návrhem na zahájení sporného řízení ze dne 13.9.2016), aby žalovaný rozhodl, že neporušila podmínky poskytnutí dotace, že uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 3 082 852 Kč do rozpočtu Regionální rady je porušením podmínek Smlouvy o poskytnutí dotace, a že žalobkyně není povinna odvést do rozpočtu Regionální rady uvedenou částku.
3. Dle ministra financí z návrhu žalobkyně na zahájení sporného řízení vyplývá, že o tom, zda se žalobkyně dopustila či nedopustila porušení podmínek poskytnuté dotace a zda uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně správcem daně bylo oprávněné, rozhoduje na základě odvolání žalobkyně proti Rozhodnutí o uložení odvodu odvolací orgán příslušný podle § 22 odst. 11 písm. b) zákona o územních rozpočtech, a to v řízení podle daňového řádu. V usnesení o zastavení řízení žalovaný uvedl, že má z návrhu na zahájení sporného řízení za prokázané, že se jedná o návrh zjevně právně nepřipustný, neboť je z něj zřejmé, že mu nelze vyhovět, a to z toho důvodu, že se v dané věci nejedná o spor z veřejnoprávní smlouvy, ale o porušení rozpočtové kázně, které je řešeno v daňovém řízení. Žalobkyně v rozkladu proti usnesení o zastavení řízení nesouhlasila se závěrem žalovaného, že o návrhu nelze věcně rozhodnout ve správním řízení. Požadovala, aby ministr financí uložil žalovanému pokračovat ve sporném řízení a o návrhu rozhodnout.
4. Z podkladů předložených rozkladovou komisí ministr financí zjistil, že pochybení, kterého se žalobkyně dopustila při použití dotace, je projednáváno v daňovém řízení jako porušení rozpočtové kázně dle § 22 zákona o územních rozpočtech. Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihovýchod uložil žalobkyni Rozhodnutím o uložení odvodu odvod za porušení rozpočtové kázně, proti kterému se žalobkyně odvolala. Z předmětného návrhu (na zahájení sporného řízení) je tak zřejmé, že rozklad nelze meritorně řešit podle správního řádu. Sama žalobkyně totiž uvedla, že vytýkané pochybení je řešeno jako porušení rozpočtové kázně v daňovém řízení a bylo podáno odvolání. Ve sporném správním řízení nelze dle ministra financí přezkoumávat důvody uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně podle § 22 zákona o územních rozpočtech, které je řešeno v daňovém řízení. Protože skutečnost, že pochybení žalobkyně je řešeno v daňovém řízení jako porušení rozpočtové kázně, vyplývá přímo z návrhu na zahájení sporného řízení, byl tento návrh dle ministra financí důvodně posouzen jako zjevně právně nepřipustná žádost, kterou nelze projednávat ve správním řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

5. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně uvedla, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů považuje za nesprávná, resp. nezákonná, a že jimi byla zkrácena na svých právech. Napadené rozhodnutí označila za nepřezkoumatelné, neboť ministr financí se v něm náležitě nevypořádal s odvolacími námitkami. Následně žalobkyně zrekapitulovala průběh předcházejícího řízení a vyjádřila přesvědčení, že při podání návrhu na zahájení sporného řízení postupovala plně v intencích závěrů a poučení uvedených v usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 12. 2015 č.j. 31 A 92/2015 – 104, z nějž citovala. Důvodem, který žalobkyni vedl k podání tohoto návrhu, byl její nesouhlas s opakovaně prezentovanými závěry Regionální rady, které vyústily ve vydání Rozhodnutí o uložení odvodu. Dle mínění žalobkyně je pro řízení o uložení odvodu předmětné sporné řízení, jež bylo zahájeno návrhem na zahájení sporného řízení ze dne 13.9.2016, řízením o předběžné otázce, v důsledku čehož by mělo být řízení o uložení odvodu do doby ukončení sporného správního řízení přerušeno. Žalobkyně se návrhem na zahájení sporného řízení domáhala především toho, aby žalovaný rozhodl, že se při realizaci projektu nedopustila porušení podmínek stanovených Smlouvou o poskytnutí dotace a tedy neoprávněného použití peněžních prostředků ve výši 3 082 852 Kč, a že uložení odvodu peněžních prostředků za porušení rozpočtové kázně je porušením podmínek této smlouvy. Rozhodnutí žalovaného o této otázce dle názoru žalobkyně není a nemůže být předmětem řízení podle daňového řádu. Vzhledem k vlastní právní úpravě takového rozhodnutí může být o této otázce rozhodnuto jen a pouze v rámci sporného řízení podle správního řádu. Byť se předměty těchto řízení zdánlivě překrývají, není tomu tak, neboť jejich předmětem jsou naprosto odlišné otázky a skutečnosti. Prioritně by mělo být meritorně rozhodnuto o návrzích žalobkyně uplatněných v rámci sporného řízení podle správního řádu, a teprve poté by mělo být pokračováno v řízení podle daňového řádu a rozhodnuto o odvolání žalobkyně proti Rozhodnutí o uložení odvodu.
6. Návrh na zahájení sporného řízení tedy podle žalobkyně nebyl žádostí zjevně právně nepřipustnou, a proto nebyl důvod pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť neexistovala překážka, která by žalovanému bránila ve sporném řízení rozhodnout. Spory z veřejnosprávní smlouvy dle § 169 správního řádu musí být řešeny toliko postupem dle správního řádu a nikoliv postupem dle daňového řádu v rámci řízení dle § 22 rozpočtových pravidel. Závěr žalovaného, že vedení sporného řízení brání překážka v podobě daňového řízení o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně, označila žalobkyně za mylný.
7. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě konstatoval, že o nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů je třeba hovořit tehdy, není-li z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné či vyvrácené. Z napadeného rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, jak se ministr financí vypořádal se všemi relevantními argumenty žalobkyně a jakými úvahami se při rozhodování řídil. V této souvislosti žalovaný poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 8.12.2005 sp. zn. I. ÚS 729/2000 a konstatoval, že rozhodnutí obou správních orgánů jsou odůvodněna dostatečně, a není tedy dána jejich nepřezkoumatelnost.
8. K námitce žalobkyně, že se řídila poučením obsaženým ve výše zmíněném usnesení Krajského soudu v Brně, žalovaný uvedl, že citace obsažená v žalobě je z té části odůvodnění usnesení, v níž se krajský soud obecně zabýval charakterem veřejnoprávní smlouvy a sporů z veřejnoprávní smlouvy. Žalovaný podotkl, že v době rozhodování

krajského soudu ještě Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihovýchod o porušení rozpočtové kázně nerozhodl.

9. Ohledně námitky, že návrh na zahájení sporného řízení byl podán z důvodu nesouhlasu žalobkyně se závěry Regionální rady, které vyústily ve vydání Rozhodnutí o uložení odvodu, přičemž se podle žalobkyně v případě sporného řízení jedná o předběžnou otázku ve vztahu k daňovému řízení o porušení rozpočtové kázně, žalovaný uvedl, že finanční prostředky byly žalobkyni Regionální radou poskytnuty v rámci žádostí o platbu č. 1, 2, 3, 4 a 5. Dne 15. 3. 2016 bylo vydáno Rozhodnutí o uložení odvodu, proti němuž žalobkyně podala odvolání, o kterém dosud nebylo odvolacím orgánem rozhodnuto. Žalobkyně se domáhala toho, aby žalovaný v rámci sporného řízení dle § 141 správního řádu rozhodl, že neporušila podmínky poskytnutí dotace, a aby stanovil, že není povinna odvést do rozpočtu Regionální rady odvod za porušení rozpočtové kázně, o němž bylo správcem daně rozhodnuto v řízení podle daňového řádu. Žalovaný na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že se v daném případě jedná o návrh na zahájení sporného řízení, který je zjevně právně nepřipustný. O tom, zda se žalobkyně dopustila či nedopustila porušení podmínek poskytnutí dotace a zda uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně správcem daně bylo oprávněné, rozhoduje na základě odvolání žalobkyně proti Rozhodnutí o uložení odvodu v daňovém řízení odvolací orgán příslušný dle § 22 odst. 10 (od 21. 2. 2017 odst. 12) zákona o územních rozpočtech, kterým je žalovaný. Z tohoto důvodu žalovaný prvostupňovým rozhodnutím řízení o návrhu žalobkyně na zahájení sporného řízení zastavil a ministr financí následně toto usnesení o zastavení řízení napadeným rozhodnutím potvrdil. Vycházel přitom z tvrzení samotné žalobkyně, že správce daně rozhodl Rozhodnutím o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně, proti kterému se žalobkyně odvolala. Dle názoru žalovaného ve sporném řízení nelze přezkoumávat důvody uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně podle zákona o územních rozpočtech, které jsou řešeny v daňovém řízení. Skutečnost, že pochybení žalobkyně je řešeno jako porušení rozpočtové kázně, přitom vyplývá přímo z návrhu na zahájení sporného řízení, a proto byl tento návrh důvodně posouzen jako žádost zjevně právně nepřipustná.
10. Při ústním jednání před soudem konaném dne 2.7.2020 setrvali oba účastníci na svých procesních stanoviscích. Zástupce žalobkyně při jednání shrnul obsah žaloby a v ní uplatněných námitek. Žalovaný odkázal na své písemné vyjádření k žalobě a doplnil, že v mezidobí již rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihovýchod ze dne 15. 3. 2016 č.j. RRJV 1489/2016. Rozhodnutím ze dne 3.4.2019 č.j. MF-17067/2016/1203-15, jehož kopii soudu předložil, žalovaný změnil odvoláním napadené rozhodnutí tak, že částka 3 082 852 Kč uložená za porušení rozpočtové kázně se snižuje na 2 977 465 Kč.
11. Soud při jednání rozhodl, že nebude provádět dokazování důkazy označenými v žalobě, neboť se jedná o listiny, které jsou obsahem správního spisu. Z něj soud při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí vychází z úřední povinnosti, neboť musí mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu [§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.].
12. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

13. Podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona o územních rozpočtech ve znění účinném do 19.2.2015 porušením rozpočtové kázně je každé neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých z rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti.
14. Podle § 22 odst. 4 zákona o územních rozpočtech fyzická osoba, právnická osoba nebo organizační složka státu, která porušila rozpočtovou kázeň, je povinna provést odvod za porušení rozpočtové kázně do rozpočtu, z něhož jí byly peněžní prostředky poskytnuty.
15. Podle § 22 odst. 9 písm. b) zákona o územních rozpočtech o uložení odvodu a penále podle odstavců 4 až 6 za porušení rozpočtové kázně rozhoduje u Regionální rady regionu soudržnosti úřad Regionální rady regionu soudržnosti.
16. Podle § 22 odst. 10 zákona o územních rozpočtech odvolacím orgánem proti rozhodnutí podle odstavce 9 písm. a) je krajský úřad v přenesené působnosti, příslušný podle sídla svazku obcí. Odvolacím orgánem proti rozhodnutí podle odstavce 9 písm. b) je Ministerstvo financí.
17. Podle § 22 odst. 13 zákona o územních rozpočtech při správě odvodů a penále podle odstavců 7 a 9 se postupuje podle zákona upravujícího správu daní. Porušitel rozpočtové kázně má při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně postavení daňového subjektu.
18. Podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.
19. Podle § 141 odst. 1 správního řádu ve sporném řízení správní orgán řeší spory z veřejnoprávních smluv (část pátá) a v případech stanovených zvláštními zákony spory vyplývající z občanskoprávních, pracovních, rodinných nebo obchodních vztahů.
20. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Soud předně konstatuje, že pro rozhodnutí v dané věci je klíčové rozlišení mezi podstatou a účelem řízení o porušení rozpočtové kázně podle zákona o územních rozpočtech a sporným správním řízením podle správního řádu. K této otázce se již vyčerpávajícím způsobem vyjádřil Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 14. 2. 2014 č.j. 2 Afs 75/2013 – 55 uvedl, že „(r)ozhodnutí sporu o splnění či nesplnění dojednaných podmínek (veřejnoprávní – pozn. soudu) smlouvy je svou právní povahou zcela odlišné od rozhodování o tom, zda došlo k porušení rozpočtové kázně. Směšováním těchto kvalitativně odlišných situací by byl vyprázdněn zákonný institut veřejnoprávní smlouvy, který by v konečném důsledku splýval s institutem rozhodnutí (o porušení kázně), což mj. odporuje předpokladu racionálního zákonodárce, neboť není rozumný důvod zavádět do právního řádu instituty, které se liší jen formálním označením a zařazením, ale fakticky fungují stejně.“ Na tuto úvahu Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 26. 5. 2016 č.j. 10 As 177/2014 – 46, v němž konstatoval, že „(s)pory z veřejnoprávních smluv nejsou správním řádem nijak charakterizovány dle důvodu vzniku či obsahu, ustanovení § 169 odst. 1 správního řádu pouze podle určení smluvních stran upravuje, jaké subjekty o sporech rozhodují. Zákon o územních rozpočtech upravuje zvláštní případ sporu z veřejnoprávní smlouvy - z důvodu porušení rozpočtové kázně. Ukládá stěžovateli povinnost definovat a odhalovat u jí poskytnutých dotací případy, v nichž došlo k porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 22 odst. 1, 2 zákona o územních rozpočtech. V takových případech stěžovatelka postupuje podle daňového řádu (§ 22 odst. 15 zákona o územních rozpočtech) a je povinna ukládat odvody za porušení rozpočtové kázně. Příjemce dotace je v takovém řízení v postavení daňového subjektu. Stěžovatelka tedy při porušení smluvních podmínek veřejnoprávní smlouvy o poskytnutí dotace, které je možno

definovat jako porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 22 zákona o územních rozpočtech, nezahajuje spor z veřejnoprávní smlouvy dle správního řádu, ale postupuje podle zvláštního zákona, tj. zákona o územních rozpočtech. Jedná se o zvláštní případ porušení veřejnoprávní smlouvy, úprava § 22 zákona o územních rozpočtech je vůči § 167 správního řádu speciální. Poměr speciality potvrzuje i komplexní úprava ustanovení § 22 zákona o územních rozpočtech, neboť odlišným způsobem od úpravy sporů z veřejnoprávních smluv dle správního řádu stanoví subjekty, které rozhodují o odvodu, upravuje jejich postup i opravné prostředky - odvolání, včetně taxativního výčtu způsobu rozhodnutí odvolacích orgánů.“

22. Na základě předestřených úvah pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 10. 2019 č.j. 4 Afs 34/2019 – 27 dovodil „nezbytnost rozlišovat situace, kdy se jedná o spor o splnění či nesplnění dojednaných podmínek veřejnoprávní smlouvy a kdy se jedná o otázku posouzení porušení rozpočtové kázně. Lze přitom upozornit, že smísením obou institutů by mohlo nastat vyprázdnění zákonného institutu porušení rozpočtové kázně. Pokud by poskytovatel dotace byl názoru, že se příjemce dopustil porušení rozpočtové kázně, nezbývalo by než iniciovat spor, v něm by existenci porušení rozpočtové kázně prokazoval. Při pohledu z druhé strany by se naopak příjemce mohl bránit podezření z porušení rozpočtové kázně ve sporném řízení, v důsledku čehož by se stalo rozhodování o porušení rozpočtové kázně nadbytečným“. V témže rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že „(k)e dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí tedy bylo nepochybně vedeno řízení o porušení rozpočtové kázně, v němž se postupovalo podle daňového řádu. Žalobci tak náleželo postavení daňového subjektu, které mu umožňovalo uplatnění celé řady procesních práv. Právě v tomto řízení měla být podle § 22 odst. 13 malých rozpočtových pravidel v rozhodném znění řešena otázka porušení či neporušení rozpočtové kázně příjemcem dotace a teprve po jejím zodpovězení formou vydání rozhodnutí bylo možné dospět k závěru, zda je poskytovatel dotace povinen žalobci opětovně navrátit část poskytnuté dotace. Za této situace by nebylo logické, aby se stejná problematika porušení rozpočtové kázně souběžně řešila ve sporu z veřejnoprávní smlouvy podle § 141 správního řádu.“ Závěrem Nejvyšší správní soud uvedl, že „teprve v případě, že žalovaný po aťhování uvedené věci vydá rozhodnutí, z něhož bude vyplývat závěr o neporušení rozpočtové kázně příjemcem dotace, a poskytovatel mu přesto předmětnou část dotace opětovně nevrátí, bude možné zvažovat využití institutu sporu z veřejnoprávní smlouvy podle § 141 správního řádu za účelem ochrany práv žalobce před takovým nedůvodným postupem poskytovatele dotace. V tomto hypotetickém případě se již totiž nebude jednat o spornou otázku týkající se porušení rozpočtové kázně, kterou je možné z uvedených důvodů řešit výhradně v režimu daňového řádu, nýbrž o problematiku neoprávněného zadržování části dotace jejím poskytovatelem. K takové situaci však ke dni vydání rozhodnutí ministra financí o rozkladu nedošlo, neboť v této době stále probíhalo řízení o porušení rozpočtové kázně a žádné svévolné otálení při zpětném vyplacení části dotace žalobci tak nemohlo nastat.“

23. Výše citované závěry Nejvyššího správního soudu, které lze bez dalšího vztáhnout i na nyní projednávanou věc, prokazují zřejmou nedůvodnost argumentace žalobkyně o opodstatněnosti (a přípustnosti) jí podaného návrhu na zahájení sporného řízení, vycházející z přesvědčení o prioritě sporu z veřejnoprávní smlouvy dle správního řádu před řízením o porušení rozpočtové kázně podle § 22 zákona o územních rozpočtech. Z komplexnosti právní úpravy obsažené v § 22 zákona o územních rozpočtech je zřejmé, že tato úprava je ke sporu z veřejnoprávní smlouvy ve vztahu speciality, a řízení o uložení odvodu porušení rozpočtové kázně má tedy před vedením sporu z veřejnoprávní smlouvy přednost. V řízení o porušení rozpočtové kázně žalobkyní a odvodu za takové případně zjištění porušení je přitom nutno postupovat dle daňového řádu. Žalobkyni v takovém

řízení náleží postavení daňového subjektu, což znamená, že může disponovat všemi procesními právy, která daňovému subjektu garantuje daňový řád. Tato skutečnost zároveň vylučuje aplikaci správního řádu.

24. Žalovaný tedy postupoval správně, jestliže řízení o návrhu žalobkyně na zahájení sporného řízení podaném v době, kdy ještě nebylo pravomocně ukončeno řízení o porušení rozpočtové kázně vedené dle daňového řádu, zastavil z důvodu zjevné právní nepřipustnosti takovéto žádosti. O porušení rozpočtové kázně totiž může být rozhodováno pouze v řízení upraveném v § 22 zákona o územních rozpočtech a nikoliv ve sporném správním řízení. Skutečnost, že řízení o porušení rozpočtové kázně podle § 22 zákona o územních rozpočtech se žalobkyní probíhalo, byla zřejmá z jí podaného návrhu na zahájení sporného řízení. Tuto skutečnost správní orgány obou stupňů právem vyhodnotily jako důvod zakládající zjevnou právní nepřipustnost návrhu na zahájení sporného řízení.
25. Žalobkyně se mylí, jestliže řízení o návrhu na zahájení sporného řízení považuje za řízení o předběžné otázce ve vztahu k (již probíhajícímu) řízení o porušení rozpočtové kázně. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu citované soudem shora, je to právě řízení o porušení rozpočtové kázně, které musí být ukončeno nejdříve, a teprve na základě jeho výsledku může být případně zahájen spor z veřejnoprávní smlouvy.
26. Žalobkyni nelze přisvědčit ani v tom, že při podání návrhu na zahájení sporného řízení postupovala v souladu s poučením obsaženým v usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16.12.2015 č.j. 31 A 92/2015 – 104. Krajský soud v Brně v žalobkyni zmiňované pasáží toliko citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se problematiky sporů z veřejnoprávních smluv, když konkrétně uvedl, že v případě *„námitky porušení veřejnoprávní smlouvy, nesouhlasu s jejím výkladem nebo při neplnění smlouvy samotné, je ochrana poskytována prostřednictvím sporu z veřejnoprávní smlouvy dle § 169 správního řádu ve spojení s § 141 správního řádu, který iniciuje ta ze strany, která nesouhlasí s postupem druhé strany.“* Tento obecný teoretický rozbor postupu v případě porušení veřejnoprávní smlouvy nelze v žádném případě považovat za poučení o možnosti zahájení sporného správního řízení udělené žalobkyni ze strany krajského soudu. Nutno dodat, že vlastní podstatou odůvodnění usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16.12.2015 č.j. 31 A 92/2015 – 104 byl závěr soudu, že úkon, proti němuž byla žaloba podána, není rozhodnutím podléhajícím soudnímu přezkumu.
27. Soud nepřisvědčil ani žalobnímu tvrzení o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. V usnesení o zastavení řízení žalovaný popsal, v čem spatřuje zjevnou právní nepřipustnost návrhu žalobkyně na zahájení sporného řízení. V napadeném rozhodnutí se ministr financí v dostatečném rozsahu zabýval argumenty uplatněnými žalobkyní v rozkladu a přezkoumatelným způsobem uvedl, jaké důvody ho k zamítnutí rozkladu vedly. K tomu je nutno dodat, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Právě tak tomu bylo i v nyní projednávané věci, kdy ministr financí v napadeném rozhodnutí dostatečně určitým a srozumitelným způsobem popsal, z jakých důvodů považuje závěr správního orgánu prvního stupně o zjevné právní nepřípustnosti návrhu žalobkyně na zahájení sporného řízení za souladný se zákonem.

28. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
29. Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 2. července 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu